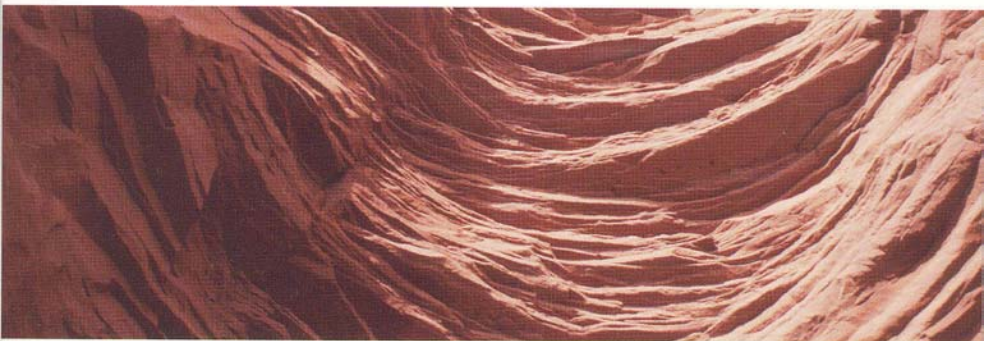

CATALÀ
FÀCIL 7

Viatge al centre de la Terra

Jules Verne

Viatge al centre de la Terra

**! CATALÀ
FÀCIL 7**
.

Viatge al centre de la Terra

Jules Verne

Selecció, traducció i adaptació de
Gemma Redorta i Vilà

Eumo Editorial
Publicacions i Edicions de la Universitat de Barcelona

Índex

<i>Jules Verne</i>	7
Capítol 1	9
Capítol 2	17
Capítol 3	25
Capítol 4	31
Capítol 5	35

Jules Verne

(1828 - 1905)

Jules Verne, escriptor francès, va néixer a Nantes el 1828. Va estudiar dret a París, tal com volia el seu pare. Però allò que li interessava de jove eren els viatges, que li permetien de conèixer món, i la ciència. Així va estudiar pel seu compte matemàtiques, física, geografia, etc. També li agradava molt llegir.

Va començar escrivint obres de teatre sense gaire èxit. Quan tenia trenta anys, una trobada amb Hetzel, editor de llibres, va canviar la seva vida. Li va permetre de començar a escriure històries sobre viatges extraordinaris.

De seguida es va fer famós amb les seves novel·les, que despertaven l'interès científic del públic: *Cinc setmanes en globus* (1863), *Viatge al centre de la Terra* (1864), *De la Terra a la Lluna* (1865), *Vint mil llegües de viatge submergiu* (1870), *La volta al món en vuitanta dies* (1873), *L'illa misteriosa* (1874), etc.

Capítol 1

El dia 24 de maig de 1863, el meu oncle, el **professor** Otto Lidenbrock, va arribar a casa més d'hora que els altres dies. Vivia a Königstrasse, un dels carrers més vells d'**Hamburg**.

La **minyona** va obrir la porta:

–Ja és aquí, professor?

–Sí, Marta. Però si el sopar no està fet, no passa res.

L'oncle va entrar al **despatx** i em va cridar:

–Axel, on ets? Vine.

Lidenbrock era un bon home, però una mica estrany. Era professor de ciències i un home molt **savi**. Alt, prim, de cabells rossos. Era fort i mai no estava malalt. Tenia cinquanta anys però semblava molt més jove.

L'oncle era ric. La casa de Königstrasse era seva. I amb ell, hi vivíem la Graüben, la Marta i jo. La Graüben era una noia de disset anys, que l'oncle tenia com a filla.

Jo ajudava l'oncle en la seva feina. La **geologia** m'agradava molt!

Vaig anar al despatx. L'oncle estava content. Tenia un llibre a les mans. L'obria, el tancava i el mirava amb interès.

professor -a *m i f* Persona que ensenya una ciència.

Hamburg Ciutat d'Alemanya.

minyona *f* Noia o dona que fa el menjar, va a comprar, renta la roba, etc. per a una altra persona.

despatx *m* Habitació d'una casa que serveix per estudiar, escriure, llegir, etc.

savi sàvia *adj* Que sap moltes coses.

geologia *f* Ciència que estudia com és feta la Terra, les pedres, etc.

tesor *m* Cosa molt important, que val molt, que és molt bona.

grogüenc *-a adj*
Que té un color que sembla groc.

islandès *-esa adj*
D'Islàndia, país d'Europa.

pergamí *m* Pell d'animal molt prima, que els antics feien servir per a escriure-hi.

runa *f* Classe de lletra que feien servir antigament els islandesos i altres per escriure.

–Quin llibre més bonic! El veus, Axel?
És un **tesor** que he comprat avui.

–Molt bonic. I de què parla? –vaig dir jo.

Era un llibre fet de pell. Tenia un color **grogüenc**; semblava molt vell. Jo no sabia per què a l'oncle li agradava tant.

–Aquest llibre es diu *Heimskringla* i el va escriure Snorri Sturluson, un savi **islandès** del segle XII. Explica la història d'Islàndia.

En aquell moment va caure a terra un **pergamí** que hi havia dins el llibre.

–Què és, això?

L'oncle va posar el pergamí damunt la taula. Hi havia unes ratlles dibuixades.

–Són **runes**. Els islandesos escrivien amb aquestes lletres fa molt i molt de temps. Però no sé què volen dir.

La Marta va obrir la porta:
-La sopa ja és a taula, professor.
-Ara no vull sentir a parlar de sopa, ni de res!

L'oncle es va enfadar. Jo vaig anar al menjador i l'hi vaig esperar, però no va venir. Era la **primera** vegada que feia això. I el menjar era molt bo! Quan jo acabava de sopar, l'oncle em va cridar. Vaig córrer al despatx i em va dir:

-Aquest pergami amaga alguna cosa. Seu i escriu, Axel. Per a cada runa, et diré quina és la lletra del nostre **alfabet**. A veure què en surt.

Vaig començar a escriure. Quan vaig acabar, l'oncle em va agafar el paper i se'l va mirar amb interès:

-Aquestes lletres no estan posades en ordre. Posem-les bé i formaran paraules.

Llavors l'oncle va agafar el llibre i el pergami, i se'ls va mirar:

-La persona que va escriure el llibre no és la mateixa que ha escrit el pergami. El pergami és més nou que el llibre.

El professor Lidenbrock es va treure les ulleres i va agafar una **lupa**. A la **segona** pàgina del llibre, hi havia una **taca**. La va mirar de més **a prop** i hi va veure unes lletres. Hi va poder llegir un nom:

-Arne Saknussemm! Era un gran savi islandès del segle XVI, i potser va escriure el seu nom a la segona pàgina perquè el llibre era seu.

L'oncle estava content. Va veure també que la tinta i la manera d'escriure el nom eren iguals que les del pergami.

primer -a *adj*
Que va abans que tots els altres.

alfabet *m* Grup de lletres que es fan servir per escriure.

lupa *f*

segon -a *adj*
Que fa dos en un grup, que va després del primer.

taca *f*

a prop *adv* Que no és lluny.

llati *m* Llengua que parlaven els romans antigament.

retrat *m* Imatge pintada d'una persona.

frase *f* Grup de paraules posades en ordre i que té sentit.

–Saknussem potser va escriure el pergami perquè volia dir-nos alguna cosa. Encara no sé què és, però no menjaré ni dormiré fins a saber-ho. I tu tampoc, Axel!

“Que bé! Jo ja he sopat!” Això és el que vaig pensar, però no ho vaig dir a l'oncle.

–Primerament, hem de saber quina és la llengua del pergami. Saknussem era un savi. Si no va escriure en islandès, potser va escriure en la llengua dels savis d'aquell temps, que era el **llati**.

Jo ja no escoltava l'oncle. Mirava un **retrat** de la Graüben i pensava en ella. La meva dolça Graüben d'ulls blaus. Jo l'estimava i volia casar-me amb ella, però l'oncle encara no ho sabia.

El professor va donar un cop a la taula i em va fer tornar a la realitat.

–M'escoltes, Axel? Escriu una **frase** qualsevol. Però no posis una lletra darrere l'altra. Posa-les l'una sota l'altra i fes grups de cinc o sis lletres.

Vaig fer el que em deia l'oncle:

<i>T</i>	<i>m</i>	<i>ç</i>	<i>ü</i>
<i>e</i>	<i>o,</i>	<i>a</i>	<i>b</i>
<i>s</i>	<i>d'</i>	<i>G</i>	<i>e</i>
<i>t</i>	<i>o</i>	<i>r</i>	<i>n</i>
<i>i</i>	<i>l</i>	<i>a</i>	<i>!</i>

–I ara posa totes aquestes lletres en una ratlla.

Vaig fer-ho:

Tmçü eo,ab sdGe torn ila!

El professor em va agafar el paper de les mans i va dir:

–Per poder llegir la frase, he d'agafar la primera lletra de cada paraula. Després, he d'agafar la segona. Després, la **tercera**...

El professor Lidenbrock va llegir:

–*T'es-ti-mo, dol-ça Graü-ben!* Ei! Això no ho sabia. Estimes la Graüben?

Encara no sé per què vaig escriure aquella frase. Però l'oncle de seguida va continuar amb la feina:

–Fem el mateix amb el pergami.

El professor deia les lletres i jo les escrivia.

–No és això! Això no són paraules. Això no vol dir res!

tercer -a *adj* Que fa tres en un grup, que va després del segon.

ventar *v tr* Fer vent.

secret *m* Cosa amagada, que no es pot dir.

llar *f*

adormir-se *v pron* Començar a dormir.

endemà *m* El dia després.

El professor va donar un cop damunt la taula, va baixar l'escala i va sortir de casa.

Jo em vaig quedar al despatx. Només pensava en el pergami. Vaig començar a fer grups de lletres. Però no formava cap paraula.

Estava cansat, feia calor i necessitava aire. Semblava que les lletres es movien en el paper. Vaig agafar el paper per **ventar**-me. I mentre movia el paper per fer aire, ho vaig veure! *Craterem, terrestre...* Havia trobat el **secret** de Saknussem! El professor tenia raó: el savi islandès havia escrit el pergami en llatí. Vaig llegir tota la frase.

—Déu meu! Una persona valenta va entrar a... No, no pot ser! L'oncle no ho pot saber. Si ho sap, també voldrà fer un viatge així.

Tenia por. Hi havia una mica de foc a la **llar**. Volia tirar el pergami al foc, però llavors va entrar l'oncle.

Sense dir ni una paraula, el professor va agafar el pergami i va començar a escriure. L'oncle no va voler menjar res. Jo estava cansat i **em vaig adormir**.

L'**endemà**, quan em vaig despertar, el professor encara treballava. Feia mala cara i tenia els ulls vermells. Veure'l així, em feia posar trist. Però jo pensava: "No li diré el secret."

El temps passava. Ja era l'hora de dinar, però no hi havia res per menjar. Quan la Marta va voler anar a comprar, va trobar la porta tancada. L'oncle l'havia tancat i havia amagat la clau.

Quantes hores podem estar sense menjar, sense dormir, sense sortir de casa? Vaig pensar que havia de dir la veritat a l'oncle.

-Aquí té el paper. Si comença pel **final** i...

No vaig poder acabar la frase. El professor Lidenbrock estava tan content que va cridar.

-Saknussem va escriure la frase al revés:

*Baixa al **cràter** del Jökull de Snaef - fels; **viatger audaç**, arribaràs al centre de la Terra pel forat que l'ombra de l'Scartaris tapa abans del juliol. Jo ho he fet. Arne Saknussem.*

L'oncle tornava a estar tranquil:

-Tinc molta gana. Tots a taula! I després...

-I després, què, oncle?

-Després farem les maletes.

final *m* L'última part d'una cosa.

cràter *m*

viatger -a *m i f*
Persona que fa un viatge.

audaç *adj* Valent, que no té por.